

[Hauch.]

i det lange Løb blive noget besværligt at finde ud af, thi oprindeligt var den højtærede Forsvarsminister inde paa Tanken om, at vi skulde have en Folkevæbning, saa var den højtærede Forsvarsminister inde paa, at vi skulde have en Politivagt til 8 Mill. Kr., og nu er den højtærede Forsvarsminister naaet til en Udgift af omkring en Snes Millioner, saa dersom det udvikler sig — hvad jeg før har haft Lejlighed til at sige til den højtærede Forsvarsminister — efter den samme gode Regel, som Fortiden viser Eksempler paa, finder den højtærede Forsvarsminister nok efterhaanden et Standpunkt, der ikke er saa forfærdelig langt borte fra vort. Den højtærede Forsvarsminister har altsaa paa et tidligere Tidspunkt haft en Forestilling om, at der var Penge til Forsvaret, som var fuldkommen overflødige, men som han nu ønsker anvendt. Der er dog et Stykke fra 8 Millioner op til 20 Millioner, og derfor forekommer det mig, at den høje Regering er i en stærk Bevægelse her, i og for sig en god Bevægelse, en Bevægelse, som jeg ønsker maa fortsættes. Men de forskellige Standpunkter, Ministeren har haft, berettiger i og for sig ikke til, at man skal lægge væsentlig Vægt paa, at den højtærede Forsvarsminister finder vore Forslag til Forbedring af Hær og Flaade paa den foreliggende Finanslov fuldkommen overflødige.

Schovelin: Den ærede Ordfører (Hauch) sagde, at der med Hensyn til den bekendte 10 Mill. Kr.s Bevilling var nøje Overensstemmelse mellem det ærede Medlem af det andet høje Ting Dr. Neergaard og ham. Ja, naar han kan nøjes med denne nøje Overensstemmelse, saa maa han i Sandhed siges at være nøjsom. Naturligvis kunde han finde en Forklaring dertil — hvad i Alverden kan man ikke finde Forklaring til! Han havde altsaa denne Forklaring, at Dr. Neergaard havde, hvad jeg vil kalde et principielt Synspunkt, og det var dette, at Sagen skulde ordnes ved en særlig Lov; men saa havde han, hvad jeg vil kalde et subsidiært Synspunkt, nemlig at hvis dette ikke kunde naas, saa kunde det ordnes paa en Maade, som var tilfredsstillende i saglig Henseende, ved Finansloven. Men ganske ejendommeligt kaldte den ærede Ordfører det sidste for et *sekundært Standpunkt*, og dette kastede Lys over det principielle Standpunkt. Det er det, som netop ikke er blevet opretholdt af det ærede Medlem — det ærede Medlem har jo ikke meget tilovers for Principper! Men det Standpunkt, som han selv betrag-

ter som „*sekundært*“, ja, det er altsaa det Standpunkt, som passer for ham.

Med Hensyn til Forsvarsbevillingerne skal jeg i Anledning af de Bemærkninger, som den ærede Ordfører lod falde herom, blot sige, at jeg har selvfølgelig lagt Mærke til, at han i sin Tid tilbød at overføre 2 af de berømte 3 Mill. Kr.s ekstraordinære Tilskud fra Hæren til Flaaden, men det var en daarlig Løsning. Naar vi indtog den Stilling til det, som vi gjorde, var det ikke, som det ærede Medlem tror, fordi vi endelig vilde være imod ham; det er jo ingen Opgave at være imod det ærede Medlem. Vi var mod det, fordi man skal ikke tage fra den ene og give til den anden. Havde han foreslaaet de 2 Mill. Kr. ekstra til Marinen, var vi ganske sikkert gaaet med.

Jeg er lidt forbavset over, at den højtærede Forsvarsminister med, hvad skal jeg sige, saa stor Vellyst svælger i, hvor høje Bevillinger der egentlig kræves af den Lov, hvis Holdelse specielt paahviler ham, hvis denne Lov virkelig skulde holdes. Ja, havde jeg vidst, at det var den højtærede Minister saa meget om at gøre, at vi skulde have lagt nogle ekstra Millioner til, kunde vi i og for sig nok have gjort ham den Fornøjelse, men med den Beskedenhed, som jo altid udmærker os, har vi rettet os efter de sagkyndige, saaledes som de sagkyndige nu denne Gang stillede det op. For, som jeg sagde før og godtgjorde før, det er os, som gennem vore Ændringsforslag er i nøje Overensstemmelse — denne Gang er „nøje Overensstemmelse“ at forstaa ganske bogstaveligt — med, hvad de sagkyndige Autoriteter mener i dette Øjeblik er absolut nødvendigt. Noget andet er, at det kan være, at de militære Autoriteter under den højtærede Forsvarsministers Styrelse maaske er blevet alt for nøjsomme, naar de skal udtrykke sig, men det faar blive deres Sag. Jeg har Indtrykket af, at navnlig i Marinen er der faldet stor Moderation over Kravene fra den sagkyndige Ledelses Side, men det bliver en Sag for sig. Vi for vort Vedkommende maa her i Tinget paa saadanne Omraader rette os efter de militære sagkyndige.

Den højtærede Finansminister betegnede min Stilling her saaledes, at jeg i Virkeligheden talte mod et Standpunkt, som jeg tidligere havde hævdet, og for at komme til det Resultat sagde han, at jeg havde holdt en Tale angaaende „Lovgivning paa Finansloven“. Den højtærede Finansminister maa have hørt fejl, for disse Ord forekom overhovedet slet ikke i min Tale. Han raadede mig til at gennemlæse mine Bemærkninger